

בבית הדין הצבאי לערעורים

בפני :

אל"ם מאיה הלר - שופטת

בעניין :

התובע הצבאי הראשי - המערער (ע"י ב"כ, סגן גל אלוני)

נגד

ק/XXX רס"ן א' מ' - המשיב (ע"י ב"כ, סרן עמית שוחנצקי)

ערעור על פסק דין של בית הדין הצבאי לתעבורה במחוז שיפוטי הדרום שניתן בתיק דרום (תעבורה) 4/17 (סא"ל דוד לנדסמן – שופט) ביום 3.4.2017. הערעור (קולת העונש) התקבל.

פסק-דין

1. המשיב, רס"ן א' מ', נתן את הדין לפני בית הדין הצבאי לתעבורה, בגין עבירה שעניינה אי-ציות לתמרורים, לפי תקנה 22(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961. המשיב הורשע, על-פי הודאתו, בכך שלא ציית לתמרור 803, בכך שחצה עם ארבעת גלגלי הרכב קו הפרדה רצוף שאין מימינו קו קטעים.
2. בית הדין קמא הנכבד השית על המשיב ששים (60) ימי פסילה על תנאי למשך שנתיים וקנס בסך 300 ש"ח.
3. התביעה לא השלימה עם מידת העונש ועתרה להחמיר בעונשו ולהוסיף לו רכיב של פסילה בפועל.

גזר-דינו של בית הדין קמא

4. בית הדין קמא הנכבד נתן דעתו לנסיבות ביצוע העבירה, לכך שבעברו של המשיב הרשעה קודמת בגין עבירת מהירות ולעובדה כי הותלה רישיונו הצבאי למשך 4 ימים. לאור זאת ובשים-לב לכך שלא קמה, בצד עבירה זו, חובת פסילת

רישיון, סבר בית הדין קמא, כי אין מקום לגזור על המשיב רכיב פסילה בפועל, וגזר את עונשו, כדלקמן.

ערעור התביעה על קולת העונש

5. התביעה הצבאית עתרה להחמיר בעונשו של המשיב בדרך של הוספת רכיב של פסילה בפועל. נטען, כי הצבת תמרור כרוכה בתכנון מוקדם ונועדה להסדיר את התנועה ולהפחית סיכונים בדרך. לפיכך, אי-ציות להוראות הניתנות בתמרור, מגדיל באורח משמעותי את הסיכון לפגיעה במשתמשי הדרך ולגרימת תאונה. עוד הוסיפה התביעה הצבאית וגרסה כי העונש אשר הוטל על המשיב סוטה לקולה מרמת הענישה הנוהגת, במיוחד שעה שאין המדובר בעבירה הראשונה הנזקפת לחובתו של המשיב ובשים-לב לדרגתו הפיקודית.

עמדת ההגנה

6. מנגד, עתרה ההגנה להימנע מלהשית על המשיב רכיב של פסילה בפועל. ההגנה עמדה על כך שבנסיבות הייחודיות של המעשה והעושה במקרה זה, אין הצדקה להתערב בגזר-דינה של הערכאה קמא. הודגש, כי המעשה נעשה בהיסח הדעת ולא לאחר תכנון או באופן מודע. כן ביקשה ההגנה להתחשב בהודאתו של המשיב, בעברו התעברותי שאינו מכביד ולאור המפורט בחוות-דעת מפקדו, אודות תפקודו של המשיב והעובדה כי העבירה אינה מאפיינת את אורחותיו דרך כלל.

דיון והכרעה

7. בית-דין זה עמד, אך לאחרונה, על הסיכונים הגלומים בחציית קו הפרדה רצוף, וכך נקבע –

"אי ציות לתמרורים בכלל, ואי ציות לסימון שטח הפרדה על הכביש בפרט – מהווה סיכון ניכר לעוברים בדרך. הסימון נועד להתגבר על מכשול ועל מגבלות ראייה, ותכליתו הבטחת בטיחותם של המשתמשים בדרך (ראו: ע"ת/59/06 **התובע הצבאי הראשי נ' סמל סויסה** (2006)). זאת ועוד, אי ציות לסימון על הכביש, מהווה נהיגה בלתי צפויה, אשר קשה להיערך לקראתה ואף בכך טמון סיכון של ממש (ראו: ע"ת/6/13 **התובע הצבאי הראשי נ' סרן אסולין** (2013))" (ע"ת/49/16 **התובע הצבאי הראשי נ' רס"ל נעים** (2016)).

8. בשים-לב לתוצאות הקשות העלולות לנבוע מחציית קו הפרדה רציף למשתמשי הדרך, הרי שככלל, אין בעונש אשר הוטל על המשיב כדי לשקף את כלל היבטי החומרה הנובעים ממעשיו. נפסק, כי ברגיל, ראוי להשית בגין מעשים ממין אלו

עונש שיכלול רכיב של פסילה בפועל, באופן שישקף נכונה את כלל היבטי החומרה הניבטים מן המעשה (ראו: ע"ת/7/17 התובע הצבאי הראשי נ' רב"ט אלוש (2017); ע"ת/49/16 הנ"ל; ע"ת/20/16 התובע הצבאי הראשי נ' טור' זויב (2016); ע"ת/41/15 התובע הצבאי הראשי נ' סמל מיכאלי (2015); ע"ת/10/15 התובע הצבאי הראשי נ' רס"ל שלום (2015)).

9. עם זאת, שוכנעתי, כי בנסיבות הייחודיות של המקרה ניתן להימנע מהוספת רכיב של פסילה בפועל. מסקנה זו מתחשבת בנסיבות ביצוע העבירה, בהינתן תנאי הדרך ומקום ביצוע העבירה, בעובדה כי חציית פס ההפרדה הרצוף נעשתה שלא במודע, לאור נטילת האחריות על-ידי המשיב באופן מיידי בסמוך לאחר ביצוע העבירה, בשים-לב לכך שעברו התעבורתי אינו מכביד ומשום שאין זו דרכה של ערכאת הערעור למצות את הדין.

10. בצד זאת, לאור חומרתה של העבירה, כפי שפורט לעיל, בהתחשב בתמהיל הענישה על כלל רכיביו ומטעמים של הלימה והרתעה, ראיתי לקבל את ערעור התביעה ולהחמיר ברכיב עונש הקנס שהוטל על המשיב.

11. ערעור התביעה מתקבל אפוא, באופן חלקי, כך שעונש הקנס יעמוד על 750 ש"ח. אין שינוי ביתר רכיבי הענישה.

ניתן והודע היום, ט"ו באייר התשע"ז, 11 במאי 2017, בפומבי ובמעמד הצדדים.

מאיה הלר, אל"ם
שופטת בית הדין הצבאי
ל ע ר ע ו ר י ם

למקור	נאמן	העתק	_____ חתימת המגיה:
מכני	קורל	סגן	
הדין	בית	קצינת	_____ תאריך: